

Versenyzők neve: Fekete Enikő, Fekete Ildikó 5.b
Felkészítő tanár: Konksek Árpádné, Celuskáné Csepregi Alícia
Intézmény: Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium

A legnagyobb varázslat

Egyszer volt, hol nem volt, egy nyüzsgő város közepében élt egy Mia nevű, fürtös szőke hajú kislány. Mia nagyon okos, ért az okostelefonhoz és az okos kütyükhöz, mint az ő korabeli gyerekek többsége. Mindene megvolt, amire csak szüksége lehetett. De valami mégis hiányzott neki. Az apukája külföldön dolgozott, az anyukája egy boltban eladóként szolgált. Semmiben nem szenvedett hiányt, de valami mégis hiányzott az életéből. Szeretett volna többet együtt lenni a barátaival és a szüleivel is. Amikor Mia óvodás lett, megszületett a kishúga, Zsófi. Ő még nagyon kicsi, és vele sem tud játszani, hiszen még csak eszik, alszik és sír. Mia szülei nagyon elfoglaltak voltak, és alig jut idő egy kis közös játékra. Teltek-múltak az évek, és a fürtös szőke kislány már az iskolapadban ült. Zsófi sem sírt már annyit, de még mindig nem lehetett vele olyanokat játszani, amiket ő szeretne. Az osztálytársai jórésze nagyon aranyos és van is néhány barátnője. A legtöbbjük kicsi bérházi lakásban lakik. A park pedig mindig olyan ijesztő emberekkel volt tele, és ezért a többi gyereket, mint ahogyan őt sem engedték le a parkba játszani. Sajnos játszótér nem volt a közelben, csak egy nagyon régi, eléggé lepusztult. Egy törött mászóka és egy szakadt láncú hinta és egy ülőke nélküli libikóka árválkodott ott. Mia és a húga már régóta nyúzza a szüleiket, hogy mikor lesz már nekik egy kis háziállatuk, mert már nagyon szerettek volna egy cicát vagy egy kutyust. De lehetne akár papagáj is. Vagy igazából bármi. Csak legyen. De az anyukája, aki egyébként nem volt túl szigorú, most azt mondta, hogy csak akkor lehet bármilyen állatuk, ha tudnak róla gondoskodni, és megértik, hogy annak a kis állatnak mire van szüksége. Na hát akkor sosem lesz, gondolta Mia, hiszen nem ért az állatok nyelvén. Nagyon szomorú lett, mert tényleg nagyon szeretett volna már egy vörös kiscicát. Ekkor arra gondolt, hogy majd ha ő nagy lesz, biztosan nagy kertesházban fog lakni és rengeteg állata lesz. Mindenféle tyúk, kacska, liba, kutya, papagáj és biztosan lesz egy vörös színű cicája, akit majd Fricinek hív.

Egyik este, amikor Mia az ablakon kifelé bámult, és nézte a csillagokat, egy gyönyörű, hatalmas fénycsóvát pillantott meg az égen. Egy hullócsillag volt. Emlékezett, hogy az anyukája egyszer azt mondta, hogy ha hullócsillagot lát az égen, kívánni kell valamit, és az valóra válik. Mia úgy is tett! Azt kívánta, hogy a szülei bárcsak mindig vele lehetnének és az apukája is itthon dolgozhasson, mert nagyon rossz volt, hogy az apukáját hetekig nem is látja, csak telefonon tudnak beszélni. Az anyukája meg folyton dolgozik, főleg most, hogy a kis Zsófi is ovis, és most már nem otthon van, hanem visszament a boltba dolgozni. Jó lenne, ha

az anyukájának is több ideje lenne rá. Azt is kívánta még, hogy a barátaival sokat játszasson kint egy csodálatosan selymes fűvű mezőn, vagy egy szép tiszta játszótéren, ahol nem csak törött játékok vannak. Mivel szerette az állatokat is, arra gondolt, milyen jó lenne, ha megértené a föld összes állatát, mert ugye az anyukája azt mondta, hogy csak akkor lehet állatuk, ha megérti őket. Arra is gondolt még, hogy a tv-ben sokat hallott a világban zajló háborúkról, és a hullócsillagtól azt kérte, hogy a földön minden ember békében élhessen. Mia annyira belefeledkezett a kívánságokba, hogy észre sem vette, milyen gyorsan este lett. Aludni kell, mert reggel iskola. Szívében teli várakozással, hogy mit hoz a holnap, végülis elnyomta az álmot! Arról álmodott, hogy egy mesebeli, csillogó ruhás, aranyhajú tündér elvarázsolja egy másik világba, ahol minden kívánság valóra válik.

Másnap reggel, amikor felébredt, kicsit furcsán érezte magát. Mintha az édesapja hangját hallaná a konyhából. Fura, gondolta, hiszen ő még az este nem volt itthon, tegnap még Németországból telefonált, és azt mondta, csak egy hét múlva jön haza. Felvette a kis nyuszis mamuszát és szaladt ki a konyhába, ahol valóban ott ült az apukája, és boldogan mesélte, hogy talált itthon munkát és soha többé nem kell távol lennie. Mia teljesen ámulatba esett. Talán a hullócsillag váltotta valóra a kívánságát? Ki tudja! Az iskolában is mindenki olyan más volt, a nagyok nem vitatkoztak a folyosón, és nem volt senkinél telefon, mint máskor, csak úgy beszélgettek, nevetgéltek. Délután suliból hazafelé jövet Mia arra lett figyelmes, hogy az út menti fákon nagy a zivaj. Először nem is értette, mi lehet az. A verebek!!!! A verebek azt beszéltek, hogy milyen sok morzsát találtak a sarki kenyérbolt udvarán és mindenki gyorsan menjen oda. Ez már nem lehet véletlen, gondolta... És mi van, ha... mi van, ha a barátai is tényleg többet lennének vele?? És valóban! Mia összes barátja kint játszott egy csodálatos játszótéren, ahol rengeteg szebbnél szebb új játék volt. Hinták, libikóka, mászóakák, csúszda. Hirtelen azt sem tudta, melyikhez fusson örömeiben. Azután a parkba mentek bújócskázni. Délután öt óra felé már nagyon elfáradtak, és mindenki elindult hazafelé. Ez hihetetlen – gondolta magában. Ez mind a hullócsillag műve lenne?? Hihetetlen csoda!! Ahogy így tűnődik magában, haza is ér... de hová is? Mert a cím az, de a ház teljesen más. Egy csodálatos kertés ház előtt állt és nem hitt a szemének. Anyukája virágokat ültetett, az apukája a kishúgát hintáztatta a kertben, a cseresznyefa árnyékában. Ekkor arra gondolt Mia, hogy ennél nagyobb varázslat nem is történhetett volna. S milyen jó, hogy mind együtt vannak szeretetben, békében! Mert valóban, a Mia álmában szereplő tündér csodát tett. Valóra váltotta egy pici lány álmait. Mert annál nagyobb varázslat, mint az együtt töltött idő és a békesség, nincs. Ez a legnagyobb kincs. Higgyünk a csodákban, mert azok bármikor valóra válhatnak!